

עצי הזית, גם הם הניבו פריים בשפע ולא חסרנו זיתים טובים כל השנה כולה.

גם מטע שקדים היה לנו. נטענו אותו בחלקו המישורי המרוחק מהחצר, של המגרש. את האבנים הזרועות בשטח, סיקלנו וגדרנו בהם, כמקובל, את השטח כולו.

המטע — כ-10 דונם — היה באותה תקופה ובאותם תנאים, ענף משקי בעל חשיבות. השקדים — מהזן "פרינ-ציסה" שקליפתו רכה ותוכו מתוק וטעים.

גן השקדים שלנו היה מעובד ומטופח, אבל היבול לא היה רב. הפרי בחלקו, נקטף ונאכל, ע"י כל עובר ושב, בעודו ירוק ורך ולכלל הבשלה הגיע רק חלק קטן מהפירות. עם צאתנו את מטולה, נוסף גם מטע השקדים אל כל הנכסידלא-ניידי שטיפחנו והשארנו ללא תמורה.

ואם את שטח המטע היה עלינו "רק לסקל" מאבניו — היו בגינה שלפני הבית גם סלעים והוצרכנו לעקרו במוט ברזל. המוט היה עבה וכבד, מחודד בקצהו האחד ושטוח בקצה האחר; השתמשנו בשני הקצוות חליפות לפי הצורך. גם מוט דק וקל דמוי את חפירה קטן היה לנו ובו עקרנו סלעים לא גדולים ולא עמוקים במיוחד. כן שימש לנו המוט הקטן לגילוי הסלע לעומקו, מתחת לפני הקרקע. אהבתי להכות במוט ול"פצח" את הסלע והייתי מלאת גאווה כשהצלחתי לעקרו מן השורש.

בגינה נטענו שני עצי תות וזאת — כמזון לתולעי המשי. הלא גם הם בגדר "גידול" שיש להתנסות בו; ואמנם הת-נסינו. כמה עשרות (ואולי מאות) פקעות של תולעת המשי היו לנו ואנחנו גידלנו וטיפחנו אותם עד אשר... אינני זוכרת מה עלה בגורלם, אבל בגדי משי לא היו לנו; בזאת אני בטוחה.